

Забидий / ВАҲИЙНИНГ БОШЛАНИШИ КИТОБИ / 1554-ҳадис

1554/3922 – عَنْ أَبِي بَكْرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كُنْتُ مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي الْغَارِ، فَرَفَعْتُ رَأْسِي، فَإِذَا أَنَا بِأَقْدَامِ الْقَوْمِ، فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، لَوْ أَنَّ بَعْضَهُمْ طَأْطَأَ بَصْرَهُ رَأْسَنَا، قَالَ: اسْكُتْ يَا أَبَا بَكْرٍ، اتَّانِ اللَّهُ تَالِثُهُمَا.

1554.3922. Абу Бакр розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам билан бирга ғорда эдим. Бошимни кўтариб қарасам, одамларнинг оёқлари олдида турибман. «Эй Аллоҳнинг Набийси, агар бирортаси оёқларининг остига кўз ташласа, бизни кўриб қолади», дедим. У зот: «Эй Абу Бакр, сукут сақла! (Биз) учинчиси Аллоҳ бўлган икки кишимиз!» дедилар».

Манба: hadis.islom.uz

HADIS.ISLOM.UZ
NUBUVVAT MARVARIDLARI